

TERCERA EPIFANIA

Segon durant l'any

© Mots per a la família - Jordi Castellet

El vi conforma ja un treball realitzat per l'home per a la transformació i assumpció de la natura. L'aigua destil·lada pel cep, processada i degudament comercialitzada, no tan sols porta a un desenvolupament humà sinó a obtenir el preuat licor per a la festa, per a la taula dels homes. Aquesta imatge la podríem aprendre en qualsevol producte del treball humà: manual, mental o intel·lectual, com la literatura, la poesia, així com la construcció, la indústria del tipus que sigui. Ara bé, l'home no es queda tan sols en la natura, com si visqués encara en una cova del neolític. Tampoc no s'atura en la cultura, si no es vol veure escapçat en les seves legítimes aspiracions, de veritat, de correcció, d'eternitat. L'autèntica vocació humana es troba en la divinitat. Per això Jesús ens convida a rebre la penyora i aliment de vida eterna en el darrer sopar, en el sopar pasqual del dijous sant, preludi i sagrament del seu sacrifici únic i definitiu per tota la humanitat al llarg dels temps (Jn 2,1-12).

D'aquesta manera, Jesús no transforma únicament l'aigua en vi sinó que transforma el vi en la sang de Crist, indicant-nos així el camí de creixement espiritual al que ens convida i destina el Senyor Déu. Perquè si hi ha algun destí al qual hem estat cridats en la nostra existència és el de la plena comunió amb Déu. La nostra vida podria així, avançar en una sintonia i analogia semblant a la del progrés de la natura a la cultura i, passant per la cultura, arribar a la divinitat.

Aquest progrés és al que Déu ens crida per la seva acció i la seva gràcia en l'Evangeli de Jesús de Natzaret i ha de ser aquest el nostra veritable objectiu que organitzi la vida del cristià i la de tot ésser humà. La vida no rep la seva satisfacció si resta en l'àmbit natural, tampoc en l'àmbit cultural, encara que així ho pugui semblar, sinó que «^{Sl} 62,2 només en Déu reposa la meua ànima.» Recordem Agustí, quan invoca que «el meu cor està inquiet fins que no reposa en Vós.» Per aquest motiu, un treball eclesial, pastoral o espiritual que no encamini l'esperit humà vers la trobada definitiva amb l'Esperit Sant, no mena enlloc. Al contrari, moltes iniciatives, lloables, poden esdevenir del tot insatisfactòries. És el que s'aprecia en alguns intents pastorals dels mossens que encara van portats, no per un afany divinal, sinó per un afany únicament cultural i de predominança terrenal.

En Teodoro, antic company d'estudis a Lovaina, és un capellà brasiler de Rio de Janeiro. Tenia la seva parròquia al barri de faveles d'aquella ciutat. Doncs, en Teodoro va tenir una epifania, encaminant-se un vespre, cap a la trobada amb els seus cristians. De camí, anava rumiant el que els

volia dir, el que volia treballar amb aquella gent humil i pobra. Ell que estava transit i amarat per la teologia de l'alliberament, els anava a parlar en paraules que apel·laven a la revolució, a la lluita contra l'opressió del capital, de la reivindicació pels drets socials, polítics, econòmics, culturals, educatius, etc. Anava pensant en aquests afers mentre travessava aquells barris, carregats de delinqüència i de marginació, de la canalla mal endreçada voltant pels carrers, de prostitució, de pistoles i de trets, de tràfic de drogues, en aquells llocs on la vida sembla no valer un cèntim.

Va arribar al lloc del destí, allà sota d'un pont, amb una claveguera oberta que baixava pendent avall, al voltant d'un foc, hi havia els seus cristians que se'l van mirar i li van dir: «mossèn, avui parli'ns de Jesús!» L'home va quedar desmuntat. De cop i volta se li van aterrar els seus muntatges de política social en nom de l'Església i de l'anunci del Regne de Déu, que, amb el temps, s'havia convertit en un projecte polític. No és propi dels ministres fer plantejaments polítics, en tot cas pertoca de donar elements per a servir d'inspiració als polítics, en la recerca de la veritat, de la justícia i de la pau.

A Haití, gairebé no ens recordem, al començament del gener de 2010, més de cent mil persones sofriren els estralls d'un fortíssim terratrèmol. Un altre, el sofriren el 2015 al Nepal. Misèria sobre misèria! Què seria d'aquelles víctimes si, més enllà de l'assoliment del benestar físic al qual no arribaran mai en la seva vida, no tinguessin l'esperança de l'amor i de la misericòrdia de Déu? Per damunt de tot, busquem el Regne de Déu, i la resta se'ns donarà de més a més, tal i com el Senyor així ho ha decidit. ^{Lc 12,31}

Aquest és el seu missatge, ell que no en va tenir prou de convertir l'aigua en vi sinó que va transformar el vi en la seva sang. D'aital faicó ens lliurava la seva pròpia vida.

Déu em pugui comptar entre un d'aquests.

